

KUDY SE VYDÁME?

Byl krásný den plný slunce. Různě barevné kvítky, zelená tráva i listy keřů a stromů se lehce pohupovaly v letním vánku. Ptáci vesele prozpěvovali. Motýlci létali sem a tam, z květu na květ, to jak hráli na honěnou. Všude kolem bzučely včelky, sbírající nektar z lákavě vonících květů. A květinčky se usmívaly, byly šťastné, že je hraví motýlci a pilné včeličky svými návštěvami opylují. Přesto, uprostřed té krásy a radostí letního dne, byl někdo, kdo se trochu trápil... A víte, děti, kdo?

Ano, tušíte správně, byli to Mňourek s Plyšíkem. Seděli teď v trávě a dumali, kterým směrem se vydají hledat ztracený domov. „Plyšíku, to je jasné, musíme zpátky přes les.“ „Bál jsem se, že to řekneš, Mňourku!“

Malý myšáček pohlédl na přítele a smutně dodal: „Když jsi mě honil, zaběhli jsme se do lesa a pak z něj utekli ven. Tady to vůbec neznáme. A to znamená, že statek s tvým kočičím pelíškem a louka s mojí myší dírou, leží přímo za tím hlubokým a strašidelným lesem...“ „Plyšíku, nejsme přeci žádní strašpytlíci, jsme dva velcí kluci, kteří se ničeho nebojí!“ zvedl se Mňourek a rázně se vydal po cestě rovnou k lesu. Plyšík ho následoval. Poskakoval kolem kocourka a statečně zpíval do kroku:

„Strašidla, teď bojte se, my půjdeme po lese! Já jsem Plyšík statečný, strašit mě je zbytečný! Mňourek, ten je silný moc, natluče vám ten váš nos!“

Mňourek se zastavil a povídá: „Plyšíku, podívej, srnčí rodinka. Zeptáme se na cestu.“ Myšáček pohlédl směrem, kterým kocourek ukazoval a uviděl spokojeně se pasoucího srnce, srnu a jejich mládě. Plyšíkovi se v té chvíli zastesklo po mamince. Hned si ale uvědomil, že žádné smutnění není

na místě. Už je přeci velký kluk, který se ničeho nebojí. A do večera jistě bude zpátky u své maminky, v myší díře. I Mňourek při pohledu na srnčí rodinu posmutněl. Hned si ale také uvědomil, že žádné smutky nejsou na místě, už je přeci velký kluk, který se ničeho nebojí. A do večera jistě bude zpátky u své maminky, v kočičím pelíšku. Mňourek s Plyšíkem se pomalu vydali k pasoucímu se mláděti, které k nim bylo nejbližší. „Ahoj koloušku, jak se ti daří?“ zeptal se přátelsky kocourek. „Co, co, cože?“ vyhrkl ze sebe prcek. „Komu říkáš koloušku, popleto jeden popletený?!“ Mňourek se usmál: „Jak víš, že mi doma na statku říkají všichni Popleto popletený? Jen maminka mi říká Mňourku. Taký říkává, že když potřebujeme poradit, nemáme se ostýchat, ale zeptat se. Proto se tě ptám, koloušku, zda nevíš, kudy vede cesta na statek, kde je kočičí pelíšek? Kočičí pelíšek, ve kterém bydlí paní Mňau-máma, které se dříve říkalo Mňaudáma.“ „Cože? Vůbec vám nerozumím.“ vyhrkl ze

sebe opět prcek. „Nadáváš mi a chceš po mě radu? S tebou já se nebavím!“ Mňourek byl z toho úplně zmatený. Byl přeci ke kolouškovi tolik zdvořilý! Přesně tak, jak ho to učila jeho maminka. Nechápal, co provedl špatného. A co vy, děti, víte, co malý Mňourek popletl tentokrát? Věřím, že ano. A pokud nevíte, nevadí, žádný učený z nebe nespadol! Čtěte dál a dozvíte se to stejně jako Mňourek. „Pěťo jeden Pěťovatej, co to slyším?!“ vložila se do rozhovoru maminka srna. „Copak jsem tě neučila, že urážet se a nemluvit s někým není hezké?! Honem to naprav!“ „Promiň, Mňourku! Já se jmenuji Pěťa,“ zamumlal mrňous, že ho sotva bylo slyšet. A hned hlasitě dodal: „A nejsem žádný kozoušek ani kopoušek, nebo něco podobného!“ Maminka srna se rozesmála: „No, no, no, Pěťo. Snad se tolik nestalo! Mňourek je ještě tuze malý, stejně jako ty, a tak není divu, že si občas něco poplete. Myslel, že jsi koloušek. To je mládě tatínka jelena a maminky laně. Ti

jsou nám hodně podobní. Brzy tě s nimi, Pěťo, seznámím a uvidíš. Teď bychom se ale měli seznámit s Mňourkem a jeho kamarádem myšákem. Já jsem maminka Srna, támhle se pase tatínek Srnec a Pěťa je naše srnče.“ Nyní Mňourek pochopil, jak to zase vymňoukl. „Odpusť, Pěťo, jsem vážně popleta popletený!“ A podal srnčeti tlapku. Když Pěťa viděl, že to kocourka skutečně mrzí, usmál se a potřásl si s ním spárkem. Tak se, děti, říká srnčímu kopýtku. Usmíření těch dvou rozveselilo malého myšáka, který začal opět potřeštěně pobíhat a poskakovat kolem všech a volat: „A já jsem Plyšík! Plyšík proto, že mám krásně plyšový kožíšek, sáhněte si. Anebo raději ne, jste moc velcí, mohli byste mě rozmáčknout.“ „Zaslechla jsem, že hledáte cestu na statek s kočičím pelíškem vznešené paní Mňau-mámy.“ „Ano, ano!“ vyhrkl Mňourek. „Paní Srno, vy znáte mojí maminku? Prosím, povězte nám honem, kudy vede cesta k našemu domovu! Zaběhli jsme se, když

jsem chtěl ulovit Plyšíka. Nakonec jsme se sprátelili a hledáme společně cestu zpět,“ drmolil malý kocourek přešťastný z toho, že mluví s někým, kdo zná jeho maminku. „Pomalů, malý Mňaupane,“ usmála se srna. „Ano, znám Mňaumámu. Je to velice moudrá a hodná paní Kočka. Jistě si o tebe dělá velké starosti. Moc ráda jí prokážu službu a poradím vám. Musíte přes les. Půjdete stále po této cestě, ta vás zavede až na louku u statku, kde bydlí Mňaumáma. Jen jedno si pamatujte! Až dojdete na rozcestí uprostřed lesa, dejte se doleva. A potom už jen po cestě rovnou za nosem. Do večera budete doma u svých maminek.“ „Děkujeme, paní Srno!“ poděkovali svorně Mňourek s Plyšíkem, rozloučili se a zvesela se vydali na cestu. „A vyřídíte Mňaumámě vřelý pozdrav od celé mé rodiny!“ volala za nimi paní Srna právě ve chvíli, kdy ztracenci vcházeli do lesa. Poté se otočila ke svému srnčeti: „Pěťo, doufám, že si z těch dvou nezbedů vezmeš ponaučení a nebudeš se

ode mě vzdalovat. Strachy bych se utrápila, kdyby ses mi někam zatoulal!“ A něžně přitiskla svůj čumák na čelo malého synka.